

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔς τοῦτο εἶναι
κί' ἔδρ πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κί' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κί' ἔδρ ἔχω ἑξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μπαλὰ 'στὰς Ἐπιτοχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἔδρ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κί' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Ἐννέα τοῦ Γεννάρη,
πᾶν κί' οἱ καλικαντζάροι.

Ποῦντος ἑννενηντα δύο καὶ ἀκόμη ἑκατό,
μὲ τὸ φράγκο τοῦ Σκουλούδη εἰς τ' Ἀνάκτορα πετώ.

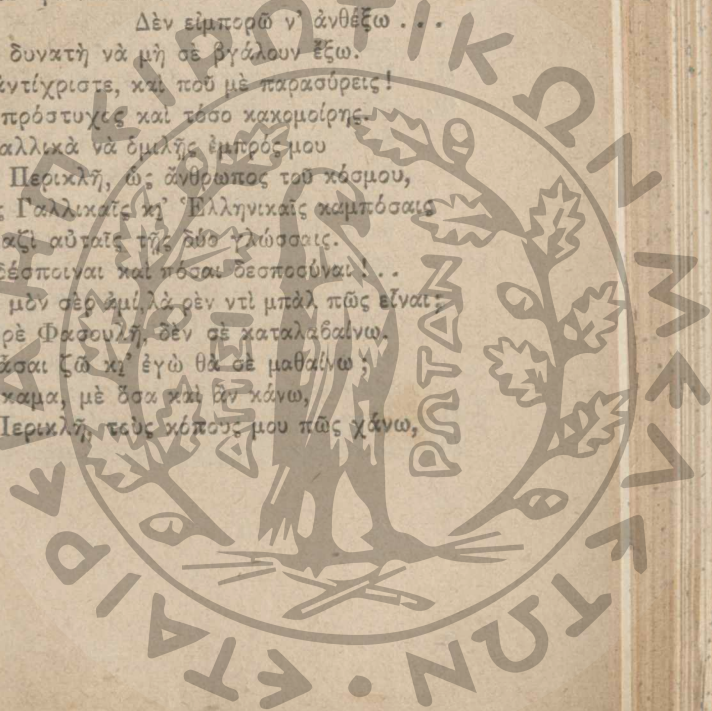

Περικλέτος, Φασουλῆς,
εἰς τὸν μπάλο τῆς Αὐλῆς.

Μὰ ποῦ μὲ πᾶς, βρὲ Φασουλῆ;
Μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα,
μὰ πρόσεχε μὴν φᾶς καμμιὰ σπουδαία κουντρουδιάλα
γιατὶ γλιστροῦν τὰ μάρμαρα καὶ ὅλο τὸ παρκέτο
καὶ οὐ ποτὲ δὲν 'πάτησες σὲ τέτοια, Περικλέτο.
Μὲ ποῖον θάρρος, Φασουλῆ, θὰ ἔμβω 'στὸ Παλάτι;
Σιγά σιγά, βρὲ Περικλῆ, 'στὰ νύχια σου περπάτει.
Σιώπα κί' ἀκολούθει με μὲ χέρια σταυρωμένα.
'Αλλ' ὅμως προσκλητήριον δὲν ἔστειλαν σ' ἐμένα.
'Όταν μαζί μου ἔρχεσαι γιὰ τοῦτο μὴ σὲ μέλη . . .
θὰ 'ποῦν πῶς εἶσαι ἀνθρώπος καὶ οὐ ἐκ τῶν ἐν τέλει,
καὶ ὕστερα ὡς Πρόξενον παντοῦ θὰ σὲ συστήσω . . .
Μαζί σου ἀξετοίπιωτος κί' ἐγὼ θὰ καταντήσω.
Σιώπαινε κί' ἐφθάρσαμε εἰς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.
Πῶ! πῶ! τί πολυέλειοι καὶ πρόσωπα μεγάλα!
μὲ ποῖαν τόλμην 'στὸν σωρὲν κί' ἐγὼ θὰ προχωρήσω;

βάστα με μπράτσο, Φασουλῆ, διότι θὰ γλιστρίσω.
Φ.—Τί πρόστυχος ποῦ φαίνεται! . . .

Π.— Δὲν εἴπωρὸν ν' ἀνθέξω . . .
Φ.—Βρὲ βάστα πόζα δυνατὴ νὰ μὴ σὲ βγάλουν ἔξω.
Π.—Ποῦ μ' ἔφερες, ἀντίχριστε, καὶ ποῦ μὲ παρασύρεις!
Φ.—Μὴν εἶσαι τόσο πρόστυχος καὶ τόσο καχομοίρης.
'Αρχίνα τώρα Γαλλικὰ νὰ ὁμιλῆς ἐμπρός μου
γιὰ νὰ περάσῃς, Περικλῆ, ὡς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου,
λέγε τρεῖς λέξεις Γαλλικαῖς κί' Ἑλληνικαῖς καμπόσαις
καὶ ἀνακάτευε μαζί αὐταῖς τὴν ἴδιον γλῶσσον.
Γιὰ κύτταξε τί δέσποιναι καὶ πόσοι δεσποῦναι! . . .
καὶ ποῖα θαρρεῖς, μὲν σὲρ ἀμὶλὰ ρὲν ντὶ μπάλ πῶς εἶναι;
Π.—Μὰ τὸ σταυρό, βρὲ Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαβαίνω.
Φ.—Μωρὲ ὡς πότε θάσαι ζῶ κί' ἐγὼ θὰ σὲ μαθαίνω;
Μὲ ὅσα καὶ ἂν ἔκαμα, μὲ ὅσα καὶ ἂν κάνω,
θαρρῶ ἀδίκως, Περικλῆ, τοὺς κόπους μου πῶς χάνω,

Νά εὐχηθῶ ὅσον βουλευτὴν τῆς Ἀ-
νά γινῇ πρῶτος ἀρχηγὸς καὶ κατὰ τῆς τυγχάνεις
γιατὶ ἐκεῖνος ἀνοίξει τὰ χροῖα καὶ πᾶμε παραξέω
κι' αὐτὸς ὁ ἥρωας ἔγινε τῶν σπουδῶν καὶ πᾶμε παραξέω
κι' ἐχόρτασε ὅσον σπῆτι τοῦτο καὶ ἔδωκε νὰ σοὺ τῆς βρέξω.
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἑσχατὸν περὶ μὴ δέσποινα μεγάλη...
αὐτὸν μὲν οὐδ' ἀμεί...

Ἦς ἀντιπολιτευόμενος
καπνούς, συλλόγους καὶ τῆς Βασιλείας...
Νά εὐχηθῶ, χαίρετα, Περικλῆ, καὶ κάμε ὑποκλίσεις.
ἢ ἀν...

Νά! αἱ κυραὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ πλῆθος...
νὰ! βάλει τοῦτον τὸν χρυσὸν ἀστέρα εἰς τὸ στήθος
κι' ἂν σ' ἐρωτήσουν δι' αὐτὸν μετὰ σπουδῆς μεγάλης
νὰ τοὺς εἰπῇς παράσημον πῶς εἶναι τῆς Βεγγάλης.
Ἐπίτηδες τὸν ἔκαμα, βρέ Περικλῆ, γιὰ οὐνα
νὰ τὸν φορῇς σὺν ἔρχεσθαι εἰς τοὺς χοροὺς μ' ἐμένα,
καθόσον εἶναι ἀδικον ἐγὼ νὰ εἶμαι ἥρωας
καὶ νὰ καλοῦμαι ἀργυροῦς ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
οὐ δὲ νὰ μένης ἀδελφὸς καὶ χάσκων κατὰ μέρος
ἀνευ τινὸς τοῦλάχιστον ἡλίου ἢ ἀστέρος.
Βλέπεις ἐμένα ποῦ φορῶ τὴν δανεικὴν βελλάδα;
ἀλλ' ὅμως εἶμαι πάντοτε ἱππότης ὅστιν Ἑλλάδα,
κι' ἂν ἔρχωμαι μὲ δανεικὴν βελλάδα εἰς τὸν μπάλο
κι' ἂν τὰποφόρῃ καθεὶς καὶ τοῦ Λεβιδῆ βάλω,
μὲ τοῦτο ὅστιν ἀξίαν μου κηλὶδα δὲν προσθέτω,
κι' ἐποιοῦς σ' ἐμὲ τὸ ροῦχο τοῦ δανειζέται, Περικλέτο,
ἐκεῖνος πρέπει ὡς τιμὴν νὰ τὸ νομίζῃ πρῶτην
διότι τὸ ἐδάνεισε εἰς ἀνθρώπον ἱππότην.

Π.—Λοιπὸν τὸ φράκο ποῦ φορεῖς δὲν εἶναι ἰδικό σου,
ἀλλ' ὁ Σκουλούδης ὅστις δῶσε γιὰ νά ληθῇ;

Φ.— Τὸν κακὸ σου.
Ἐγὼ μὲ φράκα δανεικὴ δὲν μπαίνω ὅσον Παλάτι
καὶ σκύψε ἴλιγο νὰ σοὺ πῶ μὲς ὅσον αὐτὴ σου κατὰ,
ἀλλ' ὅμως πρόσθε μὴν ἦς ἀλλοῦ τὸ μυστικὸ μου...
ἐγὼ σ' ἐκείνον ἔδωκα τὸ φράκο τὸ δίκό μου.

Π.—Βρέ τί μοὺ λές;

Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ... μοὺ ἔστειλ' ἕνα γράμμα
κι' ἐγὼ εἰς τοῦτον ἔστειλα τὸ φράκο ἐν τῷ ἄμα,
ἀλλ' ἔχε τοῦτο μυστικὸν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
κι' ἄς τὸ γνωρίζωμεν ἐμεῖς καὶ ὁ Σκουλούδης μόνον.
Π.—Ὁ κόσμος ὅμως, Φασουλῆ, μὲ γέλοισι σὲ κυττάζει
καὶ μὲ μεγάλῃν προσοχῇ τὸ φράκο ἐξετάζει.

Φ.—Ἀς τὸ κυττάζῃ, Περικλῆ, ὁ κόσμος ὅσο θέλει,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ κυττάγμα καθόλου δὲν μὲ μέλει,
διότι εἰς ἐξέδω κάλλιστα καθὼς καὶ σὺ ἐπίσης
πῶς ἔγινε περίεργος ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις,
πῶς παραβλέπει ὁ καθὲς τὸ ἰδικό του χάλι
καὶ βλέπει μόνον πάντοτε τὸ τί φοροῦν οἱ ἄλλοι.

Π.—Μ' αὐτὸ τὸ φράκο, Φασουλῆ, ρεῖζι θὰ μὲ κάνῃς.

Φ.—Σὲ βεβαίῳ τὸν ὅρον σου κοντὰ μου δὲν τὸ χάνεις,
ἐν τοῦτοις σοὺ ὀρκίζομαι πῶς δανεικὸ δὲν εἶναι...
μὰ νὰ! θ' ἀρχίσῃ ὁ χορὸς κι' ἔδω κοντὰ μου μέινε
γιὰ νὰ σοὺ δείχνω, Περικλῆ, κυρίου καὶ κυρίας
ὡς ἡ Ἑλένη ἔδειχνε ὅσον Ἀνακτα τῆς Τροίας
τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Δαναοὺς, ποῦ δι' αὐτὴν καὶ μόνον
ἐσφάζοντο ἀνθρωπῶς ἐπὶ δεκάδα χρόνων.

Γιὰ κύτταξε, βρέ Περικλῆ. Αὐτὰρχας κι' Ἀστυνόμους,
γιὰ κύτταξε βραχίονας καὶ γυμνωμένους ὤμους,
γιὰ κύττα τριαντάφυλλα σὲ γυναικῶν κεφάλια...

Π.—Τί νὰ σοὺ πῶ, βρέ Φασουλῆ, μοὺ πέφτουνε τὰ σάλια.

Φ.—Σκουπίσου γρήγορα, χαλέ, μὴν εἶσαι, βρέ, χωριάτης,

φανοῦ δλίγον εὐγενῆς, φανοῦ ἀριστοκράτη,
μὴν κάνῃς ἔτσι σὺν χαζὸς γιὰ καθεμὴν γυναῖκα
ποζάτος κι' ἀδιάφορος εἰς τὰς κυρίας στέκα
καὶ κύτταξε τὰ κάλλη τῶν ψυχρῶν κι' ἀδύνατον
ὡς νὰ τὰς ἐσυνεῖθες καὶ σοὺ ἐπῆλθε κέρος.
Κι' ἂν εἶσαι ἀσελγέστερος τοῦ ἀσελγέστερου
ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλείου οἴκου
δὲν εἶναι πρέπον βέβαια ὁ νοῦς σου νὰ τὰ χάνῃ
καὶ τὸ γυμνὸ ἐντύπωσι δὲν πρέπει νὰ σοὺ κῆρ
διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ, βρέ Περικλῆ, κι' ὁ τόπος
κι' ἡ ἀληθὴς εὐγένεια καὶ ὁ καλὸς ὁ τρόπος.
Πρέπει νὰ φαίνεσαι μπλαζὲ ἔμπροσθις εἰς τοὺς καλούς
καθὼς καὶ ὁ Γεννήσαρλης, καθὼς καὶ τὸν αὐτὸν ἔλεγε
Ἀλλὰ πιστεύω πῶς ἀργὰ πῶς θὰ τὸ καταλάβῃς
καὶ τότε πῶς γιὰ ντεκολτὲ καθόλου δὲν ἔχει
κι' ἂν σ' ἀξιῶσθι ὁ θεὸς ἡμέρα μεσημέρι
κανένα κληροδότημα νὰ βάλῃς εἰς τὸ γέρι
καὶ ὅσον Παρίσι πᾶς καὶ σὺ καθὼς καὶ τὸν Ναννί
ἔ! τότε πλέον, Περικλῆ, θὰ τὰ σπουδάσῃς δια-

Π.—Πῶ! πῶ!.. γιὰ κύττα, Φασουλῆ, μὴς χοντῆς τὸ μᾶτι.

Φ.—Περίδρομος, βρέ πρόστυχε, μὴ φᾶς κανένα μᾶτι.

Π.—Μοὺ ἔρχεται τὸ μπράτσο τῆς μὲ τρόπο νὰ ταμπῶ.

Φ.—Ἡσυχάσε, βρέ μασκαρά, γιατί θὰ σὲ κυττάσῃ.

Κι' ἂν εἶσαι ἀσελγέστερος τῶν ἀσελγῶν πύθηναι

ἀλλ' ὅμως σκέψου πῶς τροφὴ θὰ γίνωμεν σκαπ-

Π.—Βρέ πῆγαινε ὅσον διάβολο μ' αὐτὰς τὰς συμβουλὰς.

Φ.—Ἡσυχάσε, βρέ μασκαρά, μὴν εὐρῇς τὸν μυτῶ.

Π.—Μὰ τί σοὺ λείει, Φασουλῆ, ἐκείνη μὲ τὰ μαῦρα.

Φ.—Ἀληθινά, βρέ Περικλῆ. Ἐλη φωτιὰ καὶ λαύρα.

Δὲ φάμ λὲ φάμ ἢ νὰ ξά...

Π.— Ὡς ἔρωτος ὀδύνη!

Κι' ἐκεῖνο τὸ κοντόξανθο πῶς λέγεται, ποῖα εἶναι.

Φ.—Μὴ Σιφνοχιώτισσα καὶ Μίς...

Π.— Γιὰ κύττα τί καμάρ!

Φ.—Θαρρεῖ πῶς τὸν Διάδοχον τοῦλάχιστον θὰ πᾶρῃ.

Π.—Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦ ὅσον ἐδῶ κυττάζῃ ὑπεργράμμι.

Φ.—Εἶναι ὁ μέλλων Ὑπουργός, ὁ μέγας Καραπάνος.

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.— Σ' ἢ μὰ παρόλ...

Π.— Ὅλιγο πέρα στάσου

καὶ δῶσε μου, βρέ Φασουλῆ, ἀμέσως τὰ γράμματα.

Φ.—Ἐ! πῶς τὸν βρίζεις;

Π.— Ἀνθρώπων μεγάλης σημασίας

καὶ τολμηρὸν καὶ ἀξίον βροντῶν καὶ ἀνταρτίας.

Φ.—Δὲν ἔχει μᾶτι φλογερά;

Π.— Ὅποια καυστικότητα!

τοῦ πῆγαινε ἀληθινὰ νὰ εἶναι συνωμότης.

Γιὰ πῆς μου δὲ τί γίνεται ἡ γέφυρα ἐκείνη;

Φ.—Ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ βουλευτῆς, ποῦ ἀποφόρῃς εἰς

Π.—Ποῖος;

Φ.— Ὁ Λεβιδῆς, Περικλῆ, ὁ προσφιλέστατος μὲς τῶν

Π.—Ἀλλ' ὅμως πῶς δὲν φαίνεται μαζὶ τοῦ κι' ὁ Στεφανῆς

Φ.—Ὡ! τοῦτο εἶναι γεγονός ὑψίστης σημασίας.

Π.—Φοβοῦμαι κι' ἄλλας, Φασουλῆ, φρικτὰς συνωμότης

Φ.—Ἰδοὺ, ἰδοὺ! ὁ βασιλεὺς τὸν Νικολῆ κυττάζει

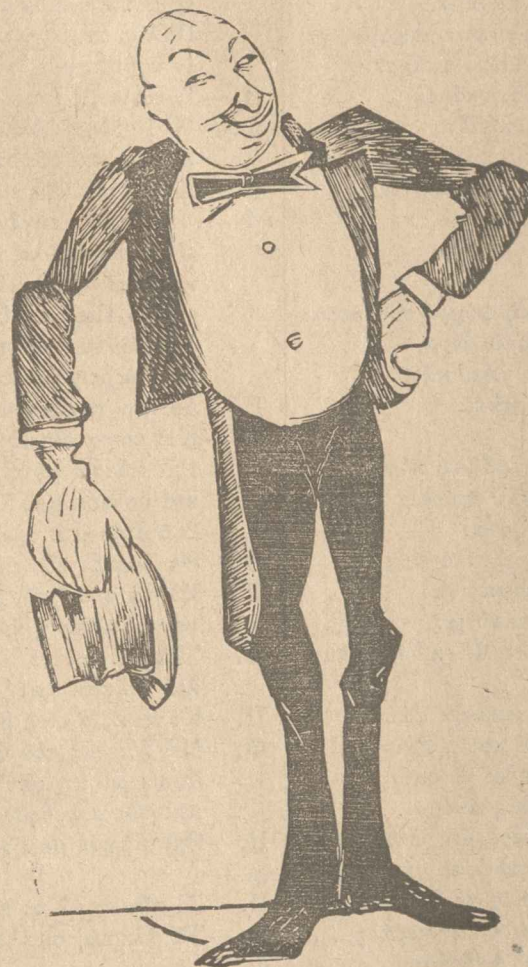
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ τὸ χροῖμα τοῦ ἀλλοῦ.

Π.—Θὰ ἦλθε ὡς κατὰσκοπος, γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλῃς

καὶ κρύπτει ἐγχειρίδιον βεβαίως ὑπὸ μάλιν.

Φ.—Ἀς φύγωμε ἀπὸ κοντὰ νὰ μὴ μᾶς μαχαρώσῃ.

Π.—Ἡ ἐπανάστασις θαρρῶ κοντεύει νὰ κορώσῃ.

Φ.—Περὶ ἐπαναστάσεων μὴν ὁμιλῇς, κενέφη,

διότι πρὸς τὸ μέρος μας τὰ βλέμματά του στρέφει.

Π.—Κρύψου, καὶ μένε Φασουλῆ, καὶ θάχωμε σπαλιόραϊς.

Φ.—Ἀλλ' ὅμως νὰ, βρέ Περικλῆ, καὶ τοῦ γιαντροῦ ἢ κόραις.

Π.—Τίνος γιαντροῦ, βρέ Φασουλῆ;

Φ.—Ἐκεῖνου, βρέ, τοῦ Σίγματος.

Π.—Αἰσθάνομαι ν' ἀνοίγεται βαθὺ ἐντός μου ῥήγμα.

Φ.—Δὲ φάμ λὲ φάμ ἢ νὰ ξά...

Π.— Ὡς καλλονῇ, πῶς θνήσκει!

Φ.—Ὅπου χορὸς καὶ σουαρές κι' αὐταῖς ἐκεῖ τῆς βρίζεις.

Ἀλλ' ὅμως νὰ! ἐπρόβαλε καὶ ἡ Ἀθηνογέννη,

ποῦ τώρα πρῶτον, Περικλῆ, ἔμπροσθι ὅσον κόσμος βγαίνει,

ἀνεψιὰ τοῦ θεοῦ τῆς, ἐκείνου δηλονότι,

ποῦ ἔδωκε τὸ φράκο τοῦ σ' ἐμένα τὸν ἱππότη.

Π.—Τί κοπελοῦδα!..

Τρε ζολί, καὶ σούχει καὶ μὴ προτρε!

Φ.—Ἀμὲ αὐτὴ, βρέ Φασουλῆ, ποῦ εἶναι ὅλη γλύκα;

Φ.—Ἀχ! εἶναι χήρα, Περικλῆ, χωρὶς κανένα ταῖρι...

Π.—Ὡχ! μπῆξε μου, βρέ Φασουλῆ, μὲς ὅσον καρδιά μαχαίρι.

Φ.—Εἰς τὸν Λεβιδῆ πῆγαινε καὶ εἰς τὸν Καραπάνο,

γιατὶ ἐγὼ τὰ μυτερά ποτὲ μου δὲν τὰ πᾶνω.

Π.—Ἀμὲ αὐτὸς ποῦ ὀμιλεῖ μαζὶ μὲ τὸν Τρικούπη;

Φ.—Ὁ κύριος Συμπόπουλος, βαθὺ σοφίας κιοῦπι.

Π.—Καὶ τί νὰ λέγῃ ἄραγε ποῦ σκύβει ὀλοῦνα;

Φ.—Θὰ λέγῃ γιὰ τὰ δάνεια τὰ ἐνοσημένα.

Τοιαῦτα πάντα σκέπτονται οἱ ἄνδρες οἱ μεγάλοι,

κι' ἐνθ' ἀμέριμνοι πηδῶν εἰς τὸν χορὸν οἱ ἄλλοι

ἐκείνοι δὲ σοβαρὰ παρλάρουν γεγονότα.

Π.—Ἀμὲ εἶπαι βλάζων τὸ φῶς μὲ κόπον καὶ ὄρθα.

Φ.—Μὰ νὰ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ βαρὺ τοῦ ἥθους.

Π.—Καὶ πῶς τὸν ἀνατέλλοντα δὲν τὸν φορεῖ ὅσον στήθος;

Φ.—Εἶπε ποτὲ ὅσον ἐνδοξον Πομπήιον ὁ Σόλλας

πῶς προσκυνοῦν τὸν ἥλιον εἰς τῆς ἀνγῆς τὰς πύλας

ἢ ἔσαν εἰς τὴν θύσιν τοῦ κατέρχεται βροδείας...

Π.—Τί λές, μωρέ ἀντίχριστε;

Φ.— Σοὺ ὁμιλῶ σπουδαίως,

καὶ θὰ σοὺ δῶ πάντοτε τοιαύτας ἀπαντήσεις

ὅταν μοὺ κάνῃς, Περικλῆ, τοιαύτας ἐρωτήσεις.

Π.—Γιὰ, μωρέ, δὲν τὸν φορεῖ;

Φ.— Καὶ εἶναι τάχα κόσμος

νὰ ὀχρῇ πῶς εἰς τὸ στήθος τοῦ δὲν μένει πλέον τόπος

διὰ τοῦ ἀνατέλλοντος καὶ δύοντος ἡλίου,

- κι' ἂν ῥῆγῃ τὸ ἰσοζύγιον θὰ φθάσῃ τοὺς ἑλπίους;
- Π.—Ποῦ εἶναι τοῦτο, Φασουλῆ, τὸ εὐμορφο κομμᾶτι;
- Φ.—Ἡ Ἐρινοῦλα ἡ καλὴ καὶ ἀφρομαγουλάτῃ.
ποῦ ἔχει τὸν Εὐθύμιον φιλόστοργον πατέρα,
ὅστις ἐδῶ 'στ' Ἀνάκτορα κουρνιάζει νύκτα ῥέρα,
προΐσταται δὲ πάντοτε παντὸς σπουδαίου μπάλου
κι' ἔχει Αὐλάρχου ὄνομα καὶ χοροδιδοσκάλου,
παρκονεῖται δὲ πολὺ καὶ ὅλο μουρμουρίζει
γιατὶ ὁ κόσμος σπρώχνεται καὶ δὲν παραμερίζει,
καὶ τοῦτο, φίλε Περικλῆ, σπουδαίως τὸν πειράζει
καὶ τῷχει γιὰ παράπονο καὶ γιὰ κακὸ μαράζι.
Δὲν τὴν γνωρίζεις;
- Π.—
Φ.—
"Οχι, βρέ . . .
- Κακὴ ψυχρὴ σου ῥέρα.
ἔχει τὸν Χρῆστο ἀδελφὸν μὲ τὸν πολὺ ἄερα,
κι' ἔχει τὸν Κόκκο δευτέρου, ποῦ ὅλο λέει καὶ
καὶ βάζει πάντοτε γαλιὰ ἀπὸ τὸ ἓνα μάτι.
- Π.—Κι' αὐτὴ ἐδῶ;
- Φ.—
Ἡ Μαριγῶ, τοῦ Μαντζαδίνου κόρη,
ὅπου 'στὸν πρῶτο τὸν χορὸν βαθὺ μαθὶ ἐφόρει,
χαριτωμένη, σκεπτικὴ, κορίτσι μὲ σοφία,
ποῦ εἶναι πρῶτο 'στὸ χορὸν καὶ 'στὴ Διπλογραφία,
ποῦ ξέρει ἐπιτόκια καὶ τόκους καὶ κουπόνια
καὶ πόσα ἔχει ὁ χρυσὸς καὶ τὰ ναπολεόνια.
Μὰ νὰ κι' ἡ Βῆτα ἡ γνωστὴ, ἡ Χι κι' ἡ Ψι κι' ἡ Κάππα
καὶ ὅλον τὸ ἀλφάβητον . . .
- Π.—
Φ.—
Θὰ σοῦλθῃ καμμιὰ φάπα.
- Φ.—'Αλλ' ὅμως νὰ κι' ἡ Καλλιγᾶ, μὰ νὰ καὶ ἡ Ραῖση . . .
- Π.—'Αχ! ἡ καρδιά μου, Φασουλῆ, κοντεῖ νὰ ραῖσῃ.
- Φ.—Βάστα, καὶ μένε Περικλῆ, ὅσο ἔμπορὸς ἀκόμα . . .
κι' αὐταῖς κι' ἐμεῖς θὰ ληρώσωμε μὴ μέρη μὲς 'στὸ χῶμα.
- Π.—'Αμμὲ αὐτοὶ ὅπου βαστοῦν τὰ τρικαντὰ 'στὸ χέρι;
- Φ.—Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν, ὅπου καθεὶς τὸ ξέρει,
καὶ χάσκουν ἔλοι, Περικλῆ, ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ . . .
ὁ Βερενίκης, ὁ Πανᾶς, ὁ Βίσμαρκ, ὁ Ἀνδράσσου,
ὁ Ζαλακώστας, ὁ Μποτέν, καὶ τ' ἄλλο τὸ μπουκέτο,
ποῦ κρέμεται 'στὰ χέρια τῶν τῶν ἔθνος, Περικλέτο.
Νυχθημερὸν εἰς σοβαρὰς διακοινώσεις σκύδουν
καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς κόπους τῶν γενναίως τοὺς ἀμείδουν
μὲ σουχρέδες καὶ χοροὺς εἰς τὰ μεγάλα σπήτια,
μὲ τρικαντὰ καὶ μὲ σπαθιά καὶ μὲ χρυσὰ σειρήτια.
- Π.—'Αμμὲ κι' αὐτὸς μὲ τὰ χρυσὰ ποῦ ὅλο σὲ κυττάζει;
- Φ.—'Ο Πορτογάλος Πρόξενος . . .
- Π.—
Φ.—
Τί σοβαρό! τί νάζι!
- Φ.—Δὲν πρέπει νὰ σοῦ προξενῇ ἐντύπωσιν καμμιάν
διότ' ἡ σοβαρότης τοῦ γεννᾷ τὴν εὐθυμίαν.
Δὲ Πορτογκᾶ σὲν τουζοῦρ γκέ . . .
- Π.—
Φ.—
Μὰ φεύγει τὸ ἀσκέρι.
- Φ.—'Αρχίζει τώρα τὸ σουπὲ καὶ δῶσε μου τὸ χέρι.
Τρῶγε καὶ σὺ ἐλεύθερα καὶ δίχως παρακάλλη
σαλάταις, κούρκους, ὄρνιθες, τυρὶ καὶ πορτοκάλια.
- Π.—Μὲ ποῖον τρόπον, Φασουλῆ, θὰ πιάσω τὸ μαχαίρι;

- Φ.—Παραίτα τὴν εὐγένειαν καὶ τρῶγε μὲ τὸ χέρι.
- Π.—Μὰ δὲν ταιριάζει, Φασουλῆ . . .
- Φ.—
Ταιριάζει δὲν ταιριάζει
σὲ βεδαιῶ, μὲν σὲρ ἀμί, πῶς διόλου δὲν πειράζει.
Πολὺς ὁ μόσχας, Περικλῆ, καὶ ματαιότης ὅλα . . .
ἐν τούτοις μὲς 'στὴν τσέπη μου ἄς κρύψω μὴ πρᾶν . . .
- Π.—Τί κάνεις, ἀριλότιμε; . . . τὸν βασιλέα κλέβεις;
- Φ.—'Ε! τώρα φύλλους 'στ' ἄχυρα, πρωτόπειρε, γορρεῖ . . .
Κλέψε καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, καὶ σὺν κουτὸς μὴ χέσαι . . .
- Π.—Καὶ τότε τὴν εὐγένειαν πρὸς τί μοῦ τὴν διδάσκεις;
- Φ.—Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια συνίσταται, βρέ βλάκα,
εἰς τὴν ρεμουλά, 'στὴν κλεφτῆ, 'στὴν σουφρα, 'στὴν ἀλῆ . . .
κι' ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὰ χρυσὰ καὶ τῆς χρυσῆς σπαῖας . . .
εἰς τὸ Παλάτι, Περικλῆ, δὲν ἀφησαν πετοέταις.
Γιὰ τοῦτο ἄρχισε καὶ σὺ νὰ κλέδης ἄνευ λόγου
καὶ τὰ μαχαίροπῆρουνα καὶ τὰ χαρτὰ τοῦ τζόγου . . .
- Π.—Δοιπὸν τραπεζομάντυλο καὶ πιᾶτο ἄς μὴ μείνῃ.
- Φ.—Καὶ τώρα εἰς τὸ κοτιλλιὸν νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνῃ.
Γιὰ κύττα μὲ τί ὄρεξι ὁ βασιλεὺς χορεύει,
καὶ ὕστερα μοῦ λὲς καὶ σὺ κανεὶς νὰ μὴ τὸν κλέβῃ . . .
- Π.—Σοῦ ἔχει μία ὄρεξι . . . φτοῦ! φτοῦ! μὴ τὸν βασάνῃ.
- Φ.—Θὰ ἔσφιξε εἰς τὸ σουπὲ καμμιὰ παραπάνω.
- Π.—Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ μάτια μου, καὶ τί ἀνάγκη ἔχει
γεννοβολοῦν ἡ κότταις τοῦ καὶ ὁ μισθὸς τοῦ τρέχει . . .
- Φ.—Ἐπῆρε καὶ τὸ ἱμιγιάζ πρὸς δόξαν μας μεγάλῃ
καὶ φιλικὰ κατήντησαν αἱ σχέσεις μας καὶ πάλιν . . .
- Π.—Κανέναν ἄλλον βασιλεὺς δὲν ἔχει τέτοια δῶρα.
- Φ.—Μὰ ἔλα εἰς τὸν Φεριδοῦν νὰ σὲ συστήσω τώρα
ὅπως φιλιάν μετ' αὐτοῦ ἐπίσημον συνδέσῃς
καὶ συφιγγθοῦν πλειότερον αἱ φιλικὰ μας σχέσεις . . .
- Π.—Βρέ ἄρσέ με ἥτυχο . . .
- Φ.—
Μὰ ἔλα ποῦ σοῦ λέω.
- Π.—Ἐμέθυστα μὲ τὸ κρασί καὶ μούρχεται νὰ κλαῖω.
- Φ.—Τὰ δάκρυα σου σκούπισε . . .
- Φ.—
Πῶς ἤθελα 'στὴ μέση
καμμιὰ χορεύτρια κομφὴ ἀνάσκελα νὰ πέσῃ
νὰ 'δῶ μὴ κάλτσα, Φασουλῆ, νὰ 'δῶ κανένα πᾶν . . .
- Φ.—Παρακαλῶ τὸ μούγκρισμα νὰ παύσῃς, παληοδόδι.
- Π.—Μοῦ ἔρχεται μὲς 'στὸ χορὸν νὰ κάμω ἓνα γύρο
καὶ ὕστερα, βρέ Φασουλῆ, νὰ ἔλθω νὰ σὲ δείρω . . .
- Φ.—Αὐτὴ δὲν εἶν' εὐγένεια, αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος,
δὲν εἶναι γιὰ μπαγλάρωμα κατάλληλος ὁ τόπος . . .
- Π.—Βρέ γύρισε τὴ ράχη σου καὶ μὴ μοῦ καμαρώνῃς.
- Φ.—Πάμε 'στὸ Καπνιστήριον κι' ἐκεῖ μὲ μπαγλαρόνι . . .
- Π.—Δοιπὸν 'στὸ Καπνιστήριον . . . κατέβαινε τὴν σκάλα
κι' ἀφοῦ σὲ δείρω ἀπ' ἐκεῖ 'στὰ τέσσερα φυγῆλα . . .

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπήτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ἀπὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ

μὲ Χημέτον, μὲ μὴ μανδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δὲχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμνῆ.